

CUBA TORNA A LA PLANA INTERNACIONAL

Novament, importants moviments polítics al voltant de Cuba

Cuba ha estat sempre —més aviat des que un cabronàs la va descobrir o, millor dit, la va cobrir de sang— pura contradicció, llibertat i terror, amor i prostitució, bellesa i lletjor; una mica com casa nostra... ves, per alguna cosa serà. Aquesta Cuba paradoxal fa anys i panys que està morint d'inanició en silenci, en un silenci tan colpidor com carregat de responsabilitats. Perquè, de fet, està sent assassinada.

Recentment, quan, de l'illa, només en queda la pell i els ossos —malgrat encara hi planten cara bon grapat de *negros en machete y sin encadenar*—, les grans potències han tornat a fixar la seva atenció en la major de les Antilles; com sempre de manera molt casual i, fins i tot, altruista. Així, Amèrica i Rússia volen ajudar Cuba, novament. Semblaria una contradicció, però la intenció és indubtablement bona. Amèrica i Rússia volen ajudar Cuba, per germanor i solidaritat. De fet, les dues potències frisen per ajudar el món en general, com ha quedat ben clar amb el fet que els americans volen, per exemple, posar calefacció a Grenlàndia; així com els russos desitgen que la infància ucraïnesa recuperi l'orgull de l'estepa gelada. En Putin i en Trump es senten —i sens dubte ho són— els veritables pares protectors de les nacions afligides i ara s'esmercen molt en salvar l'arxipèlag.

Potser sí que, al final, les dues grans potències en trauran alguna cosa profitosa, d'aquest suport humanitari; però segur, això sí, que els cubans els ho

agrairan. En primer lloc, els habitants de la república caribenya tenen molt bon record dels EUA, almenys des de l'ocupació (militar, però *de guais*) posterior a 1898; que, de fet, encara dura fins avui, a Guantánamo. És cert que això els va aixafar una mica la guitarra —o, millor dit, el tres— de la independència, quan per fi s'estaven desempallegant dels maleïts espanyols (i d'algun avi català enganxat al cremat), però els gringos ho compensaren amb escreix fins al final, quan l'entesa amb Batista feu, de l'illa, un gran prostíbul; gairebé com La Jonquera. La plaga de garrins a la badia de Cochinos, un embargament de res i altres equívocs anecdòtics, han estat només mers alts i baixos, corrents en qualsevol bon veïnatge. D'altra banda, els cubans també estan d'allò més contents amb la mare Rússia, que, en temps de la Guerra Freda, els va fer sentir l'escalf fratern de la parafernàlia soviètica.

Els malpensats podem creure que, a més de distreure els votants del cas Epstein i l'operació Epic Fail a Iran, l'interès ianqui per la Clau del Golf (de Mèxic? d'Amèrica? Pèrsic, potser?) és precisament evitar que Cuba deixi de "donar suport al terrorisme internacional", com diuen a Washington des de fa dècades. Però quin coi de suport pot donar una illa si l'estan enfonsant?

Els malpensats poden creure que els russos, després d'haver abandonat la república antillana de la pitjor manera —en plena rapinya per les magres despulles de la URSS—, tot desencade-

nant la davallada econòmica i social fins a deixar l'arxipèlag revolucionari en la més especial de les misèries, en volen treure partit, oportunistes com sempre, a canvi d'una mica de petroli. Però no, sabem de bona font que Rússia estima Cuba.

Al final, els malpensats hauran de fer acte de contricció, com ho hauran de fer també els ingenus que veuen la salvació de l'illa en ajudes —més simbòliques que efectives— com les d'Open Arms, de donar una mica de llum i de pa a hospitals i malalts. El món no s'arregla amb plaques solars, el món necessita de grans potències i grans personalitats amb vocació de servei, com són els casos del Putin i el Trump. No ho dubteu, al final, entre gàngsters i quixots, guanyaran els gàngsters; encara que, potser sí, els quixots —fonamentalment i sobretot, els que l'habituen— seran els que faran sobreviure Cuba.

